

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/54/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014202198
Dátum vydania rozhodnutia:	11.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014202198.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavala PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobcu: K. K. I., občan Slovenskej republiky, s adresou R. I. č. XX/XX, XXX XX H., proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Žellova č. 2, 829 24 Bratislava, za účasti: Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s., Mamateyova č. 17, 850 05 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. júna 2015 č.k. 6S/284/2014 - 31, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. júna 2015 č.k. 6S/284/2014 - 31 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím č. PV 301/00212/2013/R; č.s.: 25468/2014/301 zo 06.10.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - vid' príloha č. 7 administratívneho spisu) žalovaný ako odvolací orgán konajúci v zmysle § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil platobný výmer Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trenčín (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“) č. PV 301/00212/2013 z 23.09.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“).

Prvostupňovým rozhodnutím bola podľa ustanovenia § 19 ods. 9 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 581/2004 Z.z.“) žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., Bratislava (ďalej na účely rozsudku len

„zdravotná poisťovňa“), nedoplatok na poistnom z ročného zúčtovania poistného za rok 2012 v sume 221,04 € (ďalej na účely rozsudku len „nedoplatok“), a nahradiť trovy konania v sume 5 €, všetko do 15 dní od právoplatnosti prvostupňového rozhodnutia.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že podľa oznámenia Vranovskej nemocnice n. o. so sídlom vo Vranove nad Topľou (ďalej len na účely rozsudku len „zamestnávateľ žalobcu“) bol príjem žalobcu za mesiac február 2012 vo výške 7.833,15 €, pričom zamestnávateľ bol povinný odvieť preddavok podľa § 16 ods. 8 písm. a) zák. č. 581/2004 Z.z. zo sumy 2.307 €.

Výška poistného za rok 2012 na základe ročného zúčtovania bola v sume 363,39 €, pričom bola realizovaná úhrada formou preddavkov zo strany zamestnávateľa vo výške 142,35 €. Nedoplatok teda predstavoval sumu 221,04 €.

Žalovaný orgán tiež poukázal na príslušné právne predpisy vzťahujúce sa na platenie poistného, a to najmä na zákon č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 595/2003 Z.z.“), na stanovisko zdravotnej poisťovne (zúčastnená osoba) k námietkam voči výkazu nedoplatkov.

Svoje odôvodnenie odvodil od stanoviska zdravotnej poisťovne spočívajúce v tom, že námietkam žalobcu zdravotná poisťovňa nevyhovela.

Podľa § 19 ods. 9 zák. č. 580/2004 Z.z. v citovanom znení platí, že ak je výsledkom ročného zúčtovania poistného nedoplatok, zdravotná poisťovňa vydá výkaz nedoplatkov a zašle ho v lehote podľa odseku 2 platiteľom poistného, ktorými sú zamestnávateľ, samostatne zárobkovo činná osoba alebo platiteľ poistného podľa § 11 ods. 2. Výkaz nedoplatkov podľa prvej vety obsahuje okrem údajov uvedených v § 17a ods. 2 písm. a) až d) a f) až i) aj údaj o lehote na odvedenie nedoplatku z ročného zúčtovania poistného podľa odseku 15 a údaje uvedené v odseku 8 druhej vete okrem údajov o výške preplatku a poučenia o možnosti podať nesúhlasné stanovisko podľa odseku 12: ustanovenia § 17a ods. 3 až 11 platia rovnako.

Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 580/2004 Z.z. v citovanom znení na účely tohto zákona je povinný platiť poistné
zamestnanec,
samostatne zárobkovo činná osoba,
zamestnávateľ,
štát,
platiteľ dividend.

Podľa § 10b ods. 1 písm. a) zák. č. 580/2004 Z.z. v citovanom znení zárobková činnosť podľa tohto zákona je, ak osobitný predpis alebo medzinárodná zmluva, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, neustanovuje inak,

a) činnosť vyplývajúca z právneho vzťahu, ktorý zakladá právo na príjem zo závislej činnosti podľa osobitného predpisu okrem príjmov z dohôd vykonávaných mimo pracovného pomeru, odchodného, výsluhového príspevku alebo rekreačnej starostlivosti podľa osobitného predpisu.

Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 595/2003 Z.z. v citovanom znení príjmami zo závislej činnosti sú príjmy zo súčasného alebo z predchádzajúceho pracovnoprávneho vzťahu, služobného pomeru, štátnozamestnaneckého pomeru alebo členského pomeru, alebo z obdobného vzťahu, v ktorom je daňovník pri výkone práce pre platiteľa príjmu povinný dodržiavať pokyny alebo príkazy platiteľa príjmu, ako aj príjmy za prácu žiakov a študentov v rámci praktického vyučovania, príjmy za prácu likvidátorov, prokuristov, nútených správcov, členov družstiev, spoločníkov a konateľov spoločností s ručením obmedzeným a komanditistov komanditných spoločností, a to aj keď nie sú povinní pri výkone práce pre družstvo alebo pre spoločnosť dodržiavať príkazy inej osoby, platy a funkčné príplatky ústavných činiteľov Slovenskej republiky, verejného ochrancu práv, poslancov Európskeho parlamentu, ktorí boli zvolení na území Slovenskej republiky, prokurátorov Slovenskej

republiky a vedúcich ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky ustanovené osobitnými predpismi. 9)

odmeny za výkon funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy a v orgánoch iných právnických osôb alebo spoločenstiev, 10) ak nejde o príjmy podľa písmena a) alebo písmena b), alebo odmeny za výkon funkcie, ak nejde o príjmy uvedené v písmenách a), b) a g).

odmeny obvinených vo väzbe 11) a odmeny odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody poskytované podľa osobitného predpisu, 12)

príjmy z prostriedkov sociálneho fondu poskytované podľa osobitného predpisu, 13)

príjmy plynúce v súvislosti s minulým, súčasným alebo budúcim výkonom závislej činnosti alebo funkcie bez ohľadu na to, či daňovník pre platiteľa príjmu skutočne vykonával, vykonáva alebo bude vykonávať túto závislú činnosť alebo funkciu,

obslužné, 14)

i) vrátené poistné zo zaplateného poistného na verejné zdravotné poistenie, 20)

sociálne poistenie 21) a sociálne zabezpečenie, 22) o ktoré si daňovník znížil podľa odseku 8 v predchádzajúcich zdaňovacích obdobiach príjmy zo závislej činnosti.

Podľa § 5 ods.2 zák. č. 595/2003 Z.z. v citovanom znení príjmami podľa odseku 1 sú bez ohľadu na ich právny dôvod pravidelné, nepravidelné alebo jednorazové príjmy, ktoré sa vyplácajú, poukazujú alebo pripisujú k dobru, alebo spočívajú v inej forme plnenia daňovníkovi s týmito príjmami (ďalej len "zamestnanec") od platiteľa týchto príjmov (ďalej len "zamestnávateľ") alebo v súvislosti s výkonom závislej činnosti. Takýmito príjmami sú aj príjmy, ktoré poberá osoba, na ktorú prešlo zo zamestnanca právo na tieto príjmy.

Podľa § 12 ods. 1 písm. a) zák. č. 595/2003 Z.z. v citovanom znení sadzba poistného je pre

a) zamestnanca 4% z vymeriavacieho základu podľa § 13 ods. 1; ak je zamestnanec osoba so zdravotným postihnutím, sadzba poistného je 2% z vymeriavacieho základu podľa § 13 ods. 1.

Podľa § 13 ods. 1 zák. č. 595/2003 Z.z. v citovanom znení vymeriavací základ zamestnanca je plnenie poskytnuté zamestnávateľom zamestnancovi podľa § 10b ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4.

Podľa § 13 ods. 9 zák. č. 595/2003 Z.z. v citovanom znení vymeriavací základ je

najmenej úhrn minimálnych základov podľa odsekov 10 a 11 za všetky kalendárne mesiace rozhodujúceho obdobia, počas ktorých mal príslušný platiteľ poistného povinnosť platiť poistné, najviac 36-násobok priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý dva roky predchádza rozhodujúcemu obdobiu (ďalej len "priemerná mesačná mzda"); táto suma sa alikvotne upraví o obdobie poistenia v cudzine.

Podľa § 13 ods. 10 zák. č. 595/2003 Z.z. v citovanom znení na účely tohto zákona sa pojmom minimálny základ samostatne zárobkovo činnnej osoby a poistenca podľa §11 ods. 2 rozumie 44,2% z priemernej mesačnej mzdy.

Podľa §13 ods. 11 zák. č. 595/2003 Z.z. v citovanom znení minimálny základ podľa odseku 10 sa znižuje o pomernú časť prislúchajúcu k počtu kalendárnych dní, počas ktorých za poistenca platí poistné štát podľa § 11 ods. 7 písm. c), m) a s) alebo počas ktorých sa poistenec nepovažoval za samostatne zárobkovo činnnú osobu a poistenca podľa §11 ods. 2.

Podľa § 14 zák. č. 595/2003 Z.z. v citovanom znení rozhodujúce obdobie na určenie vymeriavacieho základu (§ 13) je kalendárny rok, v ktorom sa platí poistné.

Ďalej z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný skúmal, či

podklady rozhodnutia, a to najmä výkaz nedoplatkov zdravotnej poisťovne, sú vydané v súlade so zákonom,

bol správne stanovený nedoplatok z celého plnenia poskytnutého zamestnávateľom žalobcu, ktoré bolo zároveň vymeriavacím základom pre ročné zúčtovanie poistného za rok 2012, a

bol žalobca ako platiteľ poistného v období od 1. januára 2012 do 29. februára 2012 považovaný za

zamestnanca v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 581/2004 Z.z.

Žalovaný vyhodnotil uplatnený nárok žalobcu tak, že žalobca bol povinný odvieť nedoplatok z celého plnenia poskytnutého zamestnávateľom, ktoré bolo zároveň vymeriavacím základom pre ročné zúčtovanie za rok 2012. Za určujúci zákon pre vymeriavací základ a odvod poistného na zdravotné poistenie za rok 2012 žalovaný určil zák. č. 580/2004 Z.z. v platnom znení od 1. januára 2011, a nie ustanovenie § 118 Zákonníka práce, na ktoré poukazoval žalobca vo svojich podaniach.

Skutočnosť, že do vymeriavacieho základu sa nezapočítava odchodné a odstupné, platila v zmysle ustanovenia § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 580/2004 Z.z. do 01. decembra 2010.

Podľa § 13 ods. 4 písm. a) zákona účinného do 31. decembra 2010, do vymeriavacieho základu podľa odsekov 1 až 3 sa nezapočítava odstupné a odchodné.

Na základe podaného administratívneho odvolania žalovaný konštatoval, že prvostupňový orgán všetky zhromaždené dôkazy vyhodnotil v zmysle platných a účinných ustanovení v čase rozhodovania zákona a preto záver, že žalobca je nedoplatok a trovy konania povinný zaplatiť tak, ako bolo uvedené vo výroku prvostupňového rozhodnutia, je správny.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Bratislave žalobu zo dňa 23. decembra 2014.

Krajský súd v Bratislave ako prvostupňový súd preskúmal napadnuté rozhodnutie bez nariadenia pojednávania rozhodol v rozsahu včas uplatnených dôvodov žaloby. Na základe nižšie uvedených dôvodov a v zmysle § 250g ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Preto ju na základe nižšie uvedených dôvodov postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

S poukazom na už citované dotknuté ustanovenia zák. č. 580/2004 Z.z. ako aj zák. č. 595/2003 Z.z., tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 224/09 zo 14.10.2009, s poukazom na zásadu zákonnosti a jej vykonanie prostredníctvom článku 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a po rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správcu dane krajský súd zdôraznil, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí správne uviedol, že určujúcim zákonom pre vymeriavací základ a odvod poistného na zdravotné poistenie je zák. č. 581/2004 Z.z. a nie Zákonník práce.

Krajský súd ďalej uviedol (str. 10 rozsudku krajského súdu), že z ustanovenia § 10b ods. 1 písm. a) zák. č. 581/2004 Z.z. pre krajský súd vyplýva, že pre posúdenie, čo predstavuje príjem zo závislej činnosti rozhodný pre určenie vymeriavacieho základu pre odvod poistného, je zák. č. 595/2003 Z.z. Z jeho ustanovenia § 5 ods. 2 potom vyplýva, že aj nepravidelné a jednorazové príjmy, (t. j. aj odchodné) ktoré sa pripisujú k dobru daňovníkovi v súvislosti s výkonom závislej činnosti, sú príjmami zo závislej činnosti.

Preto sa krajský súd stotožnil s právnym posúdením veci žalovaným a žalobu zamietol.

III.

Odvolanie žalobcu/ stanoviská

A)

Vo včas podanom odvolaní doručenom na krajský súd 22. júla 2015 (č.1. 41) proti rozsudku krajského súdu, žalobca napriek požiadavke zákonodarcu zakotvenej v ustanovení § 205 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. výslovne neuviedol žiadny zo zákonom uznaných dôvodov odvolania. Nakoľko však ide o vec sociálnej agendy, Najvyšší súd Slovenskej republiky tento nedostatok neodstraňoval a naopak zvolil neformálnejší prístup, ktorý sa od správneho súdu pri vybavovaní tejto agendy očakáva. Preto odvolací súd musel v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. vyhodnotiť podané odvolanie podľa jeho obsahu (najmä s prihliadnutím na jednotlivé odvolacie námietky) nasledovne.

Následne odvolací súd rekapituluje odvolacie námietky žalobcu v stručnom prehľade:

- krajský súd pojednával v neprítomnosti žalobcu i napriek tomu, že žalobca svoju neúčast' ospravedlnil telefonicky, ako aj emailom,
- platiteľom zdravotného poistenia nemohol byť žalobca, a to aj hoci že pracovný pomer bol ukončený dňa 29.02.2012, avšak od 06.03.2012 bol žalobca práceneschopný, a za toto obdobie mu neprislúcha povinnosť platiť zdravotné poistenie,
- výkaz nedoplatkov vydaný prvostupňovým orgánom neobsahoval žalobcovo meno a priezvisko, titul, trvalý pobyt, rodné číslo, obchodné meno, miesto podnikania, IČO a DIČ, hoci povinnosťou prvostupňového orgánu bolo zistiť skutočný stav a obstarat' si potrebné podklady pre svoje rozhodnutie,
- zamestnávateľ žalobcu bol povinný, ako platiteľ zdravotného sociálneho poistenia, odviesť príslušné odvody na zdravotné a sociálne poistenie v príslušnej výške,
- tvrdenie krajského súdu, že odchodné a odstupné sa započítava do vymeriavacieho základu žalobca považuje za irelevantné, nakoľko v ustanovení § 13 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení (zák. č. 95/2002 Z.z.) je uvedené, že odchodné a odstupné sa do vymeriavacieho základu nezapočítava.

Záverom žalobca navrhol predmetný výkaz nedoplatkov zrušiť a súdne konanie zastaviť. K odvolaniu pripojil viacero listín.

B)

Zo stanoviska žalovaného zo dňa 5. augusta 2015 (č.1. 51) po uvedení hore citovaných odvolacích námietok vyplýva, že tieto námietky vyhodnotil ako nedôvodné.

Ďalej žalovaný uviedol, že sa stotožňuje so záverom krajského súdu a pridržiava sa svojho vyjadrenia zo dňa 17. apríla 2015 v plnom rozsahu.

Záverom žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) a § 462 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a 51. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v prejednávanej veci žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*yigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu správcu dane. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho preskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je v medziach uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom

rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatury (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nieje úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí žalovaného (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje s právnymi závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka posúdenia, čo predstavuje príjem zo závislej činnosti žalobcu rozhodný pre určenie vymeriavacieho základu pre odvod poistného.

Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti názorov krajského

súdu k procesnej čistote postupu krajského súdu smerujúceho k vyhláseniu rozsudku krajského súdu.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká účastníkovi právo na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatury Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

Z citovanej judikatury Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. dopĺňajúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

Žalobca namieta, že krajský súd napriek tomu, že žalobca svoju neúčast' ospravedlnil telefonicky, tak pojednával v jeho neprítomnosti. Z obsahu ospravedlnenia žalobcu zo dňa 12.06.2015 pre Najvyšší súd

vyplýva, že žalobca oznámil krajskému súdu, že „pojednávania k číslu 6S 284/2014-25 sa dnešného dňa nemôžem zúčastniť zo zdravotných dôvodov“. Preto správne krajský súd v zápisnici o pojednávaní uviedol, že

„Po vyvolaní veci sa zisťuje, že sa nedostavil žalobca a pribratý účastník, doručenie predvolania majú riadne vykázané. Žalobca oznámil súdu svoju neúčast' a ospravedlnil ju zdravotnými dôvodmi, nežiadal o odročenie pojednávania a ani nepreložil ani o svojej pracovnej neschodnosti.“
a následne správne uznesením vyhlásil, že za týchto okolností bude pojednávať v neprítomnosti žalobcu.

Najvyšší súd uvádza, že hoci žalobca svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil včas, neospravedlnil ju riadne.

Podľa §119 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. platí, že ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takého vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania.

Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenie a absenciu vyjadrenia ošetrojúceho lekára, krajský súd právo žalobcu neporušil, keď v jeho neprítomnosti konal a rozhodol. Na uvedenom základe nemohol Najvyšší súd vyhodnotiť odvoláciu námietku žalobcu ako dôvodnú.

Následne sa Najvyšší súd zaoberá dôvodnosťou ďalšej námietky žalobcu. Žalobca bol od 1. januára 2009 do 29. februára 2012 v zamestnaneckom vzťahu s tým, že pracovný pomer ukončil dňa 29. februára 2012. Zdravotná poisťovňa vydala výkaz nedoplatkov za rok 2012 vo výške 221,04 €. Príjem žalobcu od 1. januára 2012 do 29. februára 2012 predstavoval sumu 9.084,98 €, z toho v mesiaci február to bola suma 7.833,15 €. Výška poistného za rok 2012 z príjmov zo závislej činnosti v predmetnom prípade predstavovala 4 % z predmetného príjmu, t. j. 363,39 €. Za mesiac február zamestnávateľ správne odviedol preddavok podľa § 16 ods. 8 písm. a) zákona č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 580/2004 Z.z.“) účinnom v čase rozhodovania vo výške 142,35 €. Nedoplatok na poistnom predstavoval sumu 221,04 €.

Podľa §16 ods. 8 písm. a) zák. č. 580/2004 Z.z. v citovanom znení výška preddavku na poistné zamestnanca je najviac vo výške určenej sadzbou poistného [§ 12 ods. 1 písm. a)] z trojnásobku priemernej mesačnej mzdy.

Ďalej zo skutočností zistených žalovaným pre Najvyšší súd vyplýva, že z ustanovenia § 10b ods. 1 písm. a) zák. č. 580/2004 Z.z. je zrejmé, že pre posúdenie, čo predstavuje príjem zo závislej činnosti, ktorý je rozhodný pre určenie vymeriavacieho základu pre odvod poistného, je zák. č. 595/2003 Z.z. Z jeho ustanovenia § 5 ods. 2 vyplýva, že aj nepravidelné a jednorazové príjmy, (t. j. aj odchodné) ktoré sa pripisujú k dobru daňovníkovi v súvislosti s výkonom závislej činnosti, sú príjmami zo závislej činnosti. Naopak v tom čase ustanovenie § 13 ods. 4 zákona č. 95/2002 Z.z. o zdravotnom poistení [podľa konajúceho súdu správny názov je - zákon č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov] je neplatné, nakoľko bolo s účinnosťou od 01.09.2005 zrušené a navyše sa týkalo úpravy sprostredkovania poistenia.

Preto Najvyšší súd v súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu, že nebol správne určený základ na odvod poistného, musí potvrdiť, že tak žalovaný ako aj krajský súd správne vyhodnotili právne zistenia s tým záverom, že nakoľko príjem žalobcu predstavoval v období od 1. januára 2012 do 29. februára 2012 príjem vyšší ako 2.307 €, zamestnávateľ správne odviedol preddavok vo výške 142,35 €. Po ukončení pracovnoprávneho vzťahu nebol zamestnávateľ oprávnený vykonávať ďalšie odvody za žalobcu. Žalobca je preto povinný doplatiť rozdiel medzi predpísaným poistným a uhradenými preddavkami v sume 221,04 € a nahradiť trovy konania v sume 5 €.

Po oboznámení sa s obsahom záhlavia prvostupňového rozhodnutia musí Najvyšší súd tiež konštatovať,

že platobný výmer vydaný prvostupňovým orgánom obsahuje všetky náležitosti predpísané pre rozhodnutie správneho orgánu. Výkaz nedoplatkov nie je preskúmaným rozhodnutím.
V.

Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie žalovaného vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca je povinný predmetný nedoplatok na poistnom zaplatiť.

Počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatury, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na vyššie uvedené právne názory (čl. 1 ods. 1 ústavy) sp.zn. 1 Sžso 54/2015, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od jeho obsahu

a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty zásadne odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatury Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A-24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p., tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nenastalo.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).